

Ад рэдакцыі

Гэты выпуск не мае нічога супольнага ні з 8 Сакавіка, ні з жаночымі выданнямі кшталту «Гаспадыні» ці «Алесі».

Гэта і не спроба пранікнення ў сутнасць жаноцкасці, што было б вельмі па-мужчынску, як любая спроба пранікнення.

Гэта толькі позірк кахання.

Для сучасных людзей пол ужо не абсалютная дадзенасць, якой ён быў яшчэ стагоддзе таму. Цяпер цяжэй вызначыць, што такое жаноцкасць і што такое мужчынскасць. Полавая прыналежнасць стала элементам дэкаратыўнай культуры і можа быць абраная і змененая. Выбух адукацыі і камунікацыі дазваляе кожнаму, пачынаючы з дзяцінства, авалодваць мадэлямі «мужчынскіх» і «жаночых» паводзінаў і выкарыстоўваць іх у залежнасці ад сітуацыі. Пол цяпер — карысны набытак, элемент іміджу, як прэстыжны дыплом ці ўдала дабраны гарнітур. Пол згубіў сваю біялагічную сутнасць, і таямніча-непрыстойны *sex* паўсюль паступова замяняецца на *gender*, у якім мужчынскасць і жаноцкасць набываюць віртуальную тоеснасць.

Спадзяемся, што ў выбраных намі творах жанчына больш ёсць жанчынай, чым хоча ці *вemuшаная* ёю быць. Да жаноцкасці найхутчэй ісці праз слова, бо жанчына жыве мовай, а мужчына толькі жывіцца ёю (тлумачу для мужчын: для вас мова, як бензін для аўтамабіля). У Беларусі мова — сімвал валодання, фалічны сімвал.

Жанчына ўнікае вызначэнняў, затое з задавальненнем аддаецца апісанню і назіранню. Мы імкнуліся тут апісаць жанчыну не праз мужчыну, але побач з ім. Можа, са знойдзеных намі аскепкаў складзецца люстэрка, у якое паглядзіцца жанчына з сапраўдным жаночым позіркам. Позірк кахання. У каханні назаўсёды разыходзяцца мужчынскае і жаноцкае.

Аляксандра Андрыеўская